

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 14 marca 1994 r.

w sprawie sposobu ustalania przeciętnej liczby zatrudnionych w celu naliczania odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych.

Na podstawie art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. Nr 43, poz. 163) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podstawę naliczania odpisu, o którym mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. Nr 43, poz. 163),

Dziennik Ustaw Nr 43

— 883 —

Poz. 168

zwanej dalej „ustawą”, stanowi przeciętna planowana w danym roku kalendarzowym liczba osób zatrudnionych w zakładzie pracy, skorygowana w końcu roku do faktycznej przeciętnej liczby osób zatrudnionych w zakładzie, obejmująca:

- 1) pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony i określony na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę w pełnym i niepełnym wymiarze czasu pracy (po przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy) oraz pracowników młodocianych, z którymi zakład pracy zawarł umowę o pracę w celu przygotowania zawodowego,
- 2) pracowników przebywających na urloпах wychowawczych.

§ 2. 1. Przy obliczaniu przeciętnej liczby zatrudnionych w danym roku kalendarzowym (obrachunkowym) dodaje się przeciętne liczby zatrudnionych w poszczególnych miesiącach i otrzymaną sumę dzieli się przez 12.

2. W przypadku gdy zakład pracy działał w okresie krótszym niż jeden rok kalendarzowy, przeciętne zatrudnienie oblicza się dodając przeciętne liczby zatrudnionych w poszczególnych miesiącach, następnie dzieląc otrzymaną sumę przez liczbę miesięcy faktycznej działalności zakładu pracy.

§ 3. Podstawę naliczania odpisu, o którym mowa w art. 5 ust. 3 ustawy, ustala się według zasad określonych w § 1 i 2, z zastrzeżeniem § 4.

§ 4. Za pracowników zatrudnionych w szczególnie uciążliwych warunkach pracy uważa się pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracy określonych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, z 1985 r. Nr 7, poz. 21, z 1991 r. Nr 39, poz. 167 i z 1992 r. Nr 102, poz. 520), wykonujących prace wymienione w załączniku do tego rozporządzenia w wykazie A, w dziale I—VII i VIII poz. 1 i 4—11, 13, 15—17 i 20, w dziale IX, X i XI poz. 1 i 3—7, w dziale XII poz. 1—5, w dziale XIII i XIV poz. 1—3, 8, 10—17 i 21.

§ 5. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do:

- 1) osób, z którymi zakład pracy zawarł umowę o wykonywanie pracy nakładczej,
- 2) osób zatrudnionych na podstawie umowy agencyjnej, wykonujących pracę nieprzerwanie co najmniej przez 30 dni.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1994 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *L. Miller*